Temps Ordinari - Novè diumenge

Per Administrador el dg., 01/06/2008 - 09:00

Dt 11,18.26-28.32
Rm 3,21-25a.28
Mt 7,21-27

Aquest fragment final del Sermó de la Muntanya (Mateu 5-7) consolida l'autoritat de Jesús i compromet absolutament el seu auditori. Cal complir la voluntat de Déu. Jesús la desgrana minuciosament, començant per la sublim proclamació de les benaurances, passant per sis vigorosos contrapunts a la llei de Moisès on reclama l'amor als enemics, i desembocant en la confiança absoluta en Déu per la pregària que comporta la reciprocitat i la imitació de Déu. Tot plegat queda compendiat en els dos camins que cal discernir a fi d'optar decididament per aquell camí que mena al Regne.. El resum, per tant, de tota la predicació és escoltar i complir.**"Tothom qui escolta les meves paraules...", diu Jesús (Mt 7,24).** Kart Rahner definia el creient com a l'oient de la Paraula. En *Escletxes de la Realitat*, X. Melloni afirma en aquesta línia: "En les tradicions monoteistes, la importància de l'esdeveniment revelador implica, l'adhesió al mediador - o mediació- a través del qual el que és diví s'ha manifestat, com també al contingut revelat. Segons aquest model, l'ésser humà és concebut constitutivament com un "oient de la Paraula". La seva existència consisteix a ser un receptacle de la comunicació de Déu. La revelació el fa un ésser obert". Aquesta és la pretensió de Jesús respecte als seus oients. Aquests se senten atrets per una autoritat que realment els posa dempeus i els fa autors de les seves vides, parlant ben diferentment dels mestres de la Llei que lliguen i carreguen el que ells mateixos no suporten.."És més, prossegueix Melloni, (la revelació) li suposa aquesta obertura. Com més obertura hi hagi, més revelació pot esdevenir-s'hi. Així, la revelació és inseparable de la disposició de qui l'acull. Sense acollida no hi ha revelació. Per això estem davant d'una categoria religiosa, no només cognitiva o epistemològica, perquè implica la totalitat de la persona". Hi hauria el perill d'una alienació subtil en pensar que el coneixement i la repetició i domini de les paraules és suficient per omplir de sentit i de vida una existència. Res més fals com indica Jesús. Seria construir sobre sorra. No n'hi ha prou en clamar "Senyor, Senyor...!""L'important no és el coneixement que atorga (la revelació), continua Melloni, sinó la transformació integral que aquest contingut revelatori comporta". **"(Tothom qui escolta ...paraules ...) ... i les compleix, s'assembla...", precisa Jesús (Ib.).** Sí, compliment, transformació de la persona.Durant el sermó ja indica Jesús de diverses maneres aquest "complir la voluntat de Déu", que en la seva expressió més sublim, es pot formular com que "sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial" (Mt 5,48). Constantment fa referència el sermó a la manera de fer de Déu, gratuïta i generosa, neta i misericordiosa, humil i pacificadora, observadora i disponible, consoladora i segura. Sant Gregori Nazianzè, tal com subratllava Benet XVI en una catequesi de l'estiu passat, entenia la seva vocació d'aquesta manera: "He estat creat per ascendir fins a Déu amb les meves accions" (Oratio 14,6 de pauperum amore). I tal com Jesús relaciona la promptitud de Déu en donar, obrir la porta i deixar-se trobar amb fer els altres el que voldries que els altres et fessin a tu - cosa que resumeix la Llei i els Profetes! - el Nazianzè conclou amb rotunditat que l'única salvació per a la nostra carn i la nostra ànima és la caritat envers els malalts i les persones que passen dificultats. Això és complir la voluntat de Déu."Gregori subratlla que l'home ha d'imitar la bondat i l'amor de Déu", diu el Papa i en cita algunes paraules: "Si estàs sa i ets ric, alleuja la necessitat de qui està malalt i és pobre; si no has caigut, ajuda el qui ha caigut i viu en el sofriment; si estàs content, consola el qui està trist; si ets afortunat, ajuda el qui ha estat mossegat per la desventura.... No siguis només ric de béns, sinó de pietat; no sols d'or, sinó de virtuts, o millor, només d'aquesta; [...] fes-te Déu per al desventurat, imitant la misericòrdia de Déu" (Oratio 14,26 de pauperum amore).Dues imatges marquen aquesta sublim vocació. "És estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida". (Mt 7,14). I doble és la descripció d'aquesta esplèndida vida: "fruits bons" i construcció duradora, "casa sobre roca". Ja el salmista maldava perquè Déu fos la seva roca salvadora, el seu penyal i plaça forta. Jesús ho dóna com un fet de tothom qui compleix les seves paraules, és a dir, de tothom qui estima com Déu... Déu esdevé la seva roca. Sòlida, vital, definitiva.

ETIQUETES
VOLUNTAT DE DÉU PARAULA OBERTURA OIENT REVELACIÓ COMPLIMENT ESCOLTA ROCA